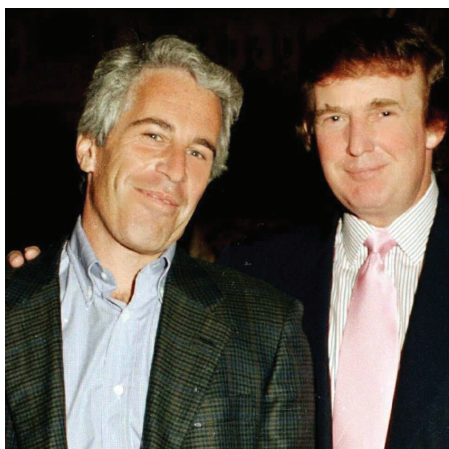

SO 2. SV. VOJNO RES ZMAGALI »DOBRI«?

Levi, desni, rdeči, modri — politične barve se menjajo, občutek pa ostaja isti. V ospredju je vedno spor, v ozadju pa delujejo strukture, ki se redko menjajo. Epsteinovi dokumenti so to razpoko v sistemu pokazali bolj jasno kot karkoli prej.

V javnost je prišla ogromna količina gradiva: sodni spisi, depozicije, letalski dnevniki, imeniki stikov, zapiski srečanj, komunikacije, videi in slike. Govorimo o več milijonih strani, okoli 180.000 slikah in več kot 2.000 videih, ki so bili objavljeni po fazah, med drugim tudi januarja 2026 v okviru poseb-

»Bog bo sodil vsakemu. In vemo, da se tistim, ki so gradili moč na izkoriščanju in laži, ne piše nič dobrega.«

nega zakonskega postopka. Hkrati pa ostaja del materiala še vedno zadržan ali močno zredaktiran zaradi zaščite žrtev, pravnih privilegijev in drugih razlogov. To ustvarja napetost. Kaj se skriva v teh črnih črtah? Ali so tam povezave, ki segajo globlje?

V dokumentih se pojavljajo znana imena iz politike, financ in tehnologije. Omenjajo se bivši predsedniki, kot sta **Bill Clinton** in **Donald Trump**, kraljevski krog, kot je nekdanji **princ**

Andrew, ter poslovni mogotci, kot sta **Bill Gates** in **Elon Musk**. Ta imena se pojavljajo v kontekstu letov, stikov, srečanj ali komunikacij, kar kaže, kako blizu je **Jeffrey Epstein** prišel najvišjim krogom. Hkrati dokumenti in pričanja žrtev govorijo o prisili, manipulaciji in sistematičnih zlorabah. Nekateri deli namigujejo na širšo mrežo, pri čemer so določena imena in podrobnosti skrita pod redakcijami. To ni le škandal. To je vpogled v svet, kjer elita pogosto živi po svojih pravilih, zaščitena pred očmi javnosti, in kjer se resnica pogosto sprošča le po kapljicah.

In potem pride trenutek, ko človeka vse to zatemni. Ko se vpraša, ali sploh vidi pravo sliko sveta. Ali je vse, kar nam kažejo, samo površina, medtem ko se resnične odločitve sprejemajo drugje. Slovenija pri tem ni izoliran otok. Smo del istega sistema, istih tokov kapitala, istih interesov. Vse bolj se zdi, da nas vodijo eni in isti ljudje iz ozadja, le v različnih oblikah.

Na koncu pa ostane še nekaj drugega: moralno vprašanje. Ne glede na to,

Srbska kvazi-umetnica **Marina Abramović**, ki je bila redna obiskovalka Epsteinovega otoka, je dobra prijateljica slovenske predsednice **Nataše Pirc Musar**. Je to naključje ali ju družijo še kaj več? Vsekakor nas čaka burno leto, kjer bomo izvedeli še marsikaj, na tem mestu pa se vprašajmo le še - so 2. svetovno vojno res zmagali »dobri«?

koliko moči, denarja ali vpliva imajo, se nihče ne more izogniti sodbi. Če ne tukaj, pa tam, kjer ni PR-ja, ni odvetnikov in ni skrivnih dogovorov. Bog bo sodil vsakemu. In vemo, da se tistim, ki so gradili moč na izkoriščanju in laži, ne piše nič dobrega.

POTREBUJEMO 800 PODPISOV ...

Tudi ti lahko pomagaš, da Straža stopi na volitve! Do 15. februarja potrebujemo 800 podpisov podpore volivca. Ne skrbi, **postopek je preprost in brezplačen!** Pojdi na najbližjo upravno enoto in pridobi brezplačen obrazec podpore volivca! **Izpolni ga in nam ga pošlji** na naslov Alen Koman, Zgornje Jezersko 56, 4206 Jezersko ali pa ga prinesi na enega od dogodkov.

V PRIHODNJIH DNEH SE LAHKO SPOZNAMO ...

- v **LJUBLJANI**, 05.02.2026 ob 18h | **Pogovorni večer:** Gostilna Čad, Cesta na Rožnik 18, Ljubljana

Si želite, da pridemo tudi v vaš kraj? **Pišite nam, povabite nas ...**

SPOMENIKA NE BO ZARADI KSENOFOBIEJE? POZABLJAMO ZGODOVINO!

Kakšna sramota! Dunajske mestne oblasti, pod vodstvom levega mestnega sveta, so zavrnilo postavitve spomenika poljskemu kralju Janu III. Sobieskemu, junaku, ki je leta 1683 vodil zavezniške sile do zmage nad Osmanskim imperijem in rešil Dunaj pred turško okupacijo. Razlog?

Strah pred »ksenofobijo, islamofobijo in anti-turškimi čustvi«! Kot da bi počastitev evropskega branilca pred invazijo bila nekakšen zločin proti sodobni »raznolikosti«. To ni samo zanikanje zgodovine. To je izdaja lastnih korenin, ki jih žrtvujejo na oltarju politične korektnosti.

Projekt je bil predlagan že leta 2013, odobren 2018, spomenik pa stoji zgrajen na Poljskem, a ga ne bodo postavili. Na Kahlenbergu ostaja le prazen podstavek. Simbol, kako smo Evropejci postali tako šibki, da se bojimo lastne preteklosti. Poljski ambasador je to označil za škandal, opozicijske stranke na Dunaju, kot

sta ÖVP in FPÖ, pa za ideološko norost. In imajo prav! Sobieski ni bil samo poljski kralj; bil je simbol krščanske Evrope, ki se je uprla tujemu jarmu. Brez njega bi Dunaj padel, in z njim morda cela srednja Evropa. A danes? Danes se bojimo, da bi spomenik »užalil« tiste, ki so prišli kasneje.

To ni naključje. To je del širšega trenda, kjer se evropske narode sili v pozabo lastne identitete. V imenu »inkluzije« brišemo simbole, ki nas spominjajo na naše zmage, naše junake, našo kulturo. Slovenija ni daleč od tega: če se ne upremo, nas čaka enako. Naši predniki so se borili pro-

"Islamfeindlich" - Streit um Sobieski-Denkmal in Wien entfacht

ti podobnim grožnjam, od turških vpadov do komunizma. Bomo zdaj pustili, da nam tuji vplivi in domači izdajalci narekujejo, katere dele zgodovine smemo častiti? Ne! Čas je, da se prebudimo, branimo svojo dediščino in ohranimo ponos na to, kar nas dela Slovence.

KO UDOBJE POSTANE IDEOLOGIJA IN ODGOVORNOST POSTANE TABU

Na družbenih omrežjih se je pred kratkim pojavil zapis, ki zadene bolj natančno, kot bi si marsikdo želel priznati: nekoč so imeli očetje tri ali štiri otroke, danes imajo otroci tri ali štiri očete. To ni šala in ni zgolj provokacija. Je ogledalo časa, v katerem živimo.

Danes veliko govorimo o podnebnih spremembah. O tem, da so ušle izpod nadzora. A ob tem pogosto spregledamo, da se je nekaj še bistveno bolj temeljnega spremenilo. Spremenil se je človek. Predvsem moški. Njegov odnos do dela, do odgovornosti, do družine in do prihodnosti.

Še stoletje nazaj življenje ni bilo udobno, bilo pa je jasno. Moški je delal. Na kmetiji, v delavnici, v gozdu. Hrano si je moral pridelati ali zaslužiti. Družina ni bila projekt ali načrt, ampak naravna posledica življenja. Otroci niso bili stvar kalkulacije, temveč dar. Kolikor jih je Bog dal, toliko jih je bilo. Odgovornost ni bila tema razprav, bila je samoumevna. In s tem tudi moškost.

Danes pa je logika obrnjena. Človek išče pot najmanjšega odpora. En otrok, morda dva, da ne bo preveč. Da bo še dovolj časa za udobje, zase, za uživanje. Družina postane breme, odgovornost pa nekaj, čemur se je treba izogniti. A prav tu se skriva napaka, ki ima dolgoročne posledice.

Demografija ni ideologija. Je preprosta matematika. Narod, ki nima otrok, nima prihodnosti. Če nima delovne sile, jo uvaža. Če uvaža ljudi brez skupnega jezika, kulture

in vrednot, izgublja notranjo povezanost. In potem se čudimo razpadu družbe, pomanjkanju ljudi za delo in splošnemu občutku praznine.

Če bi razmišljali trezno, bi bilo jasno, da narod za obstanek potrebuje vsaj tri otroke na družino. Vse drugo pomeni počasno izginjanje, zavito v udobje. In tukaj si ne moremo več lagati. Ura ni pet čez dvanajst. Ura je že zdavnaj čez pet čez dvanajst.

Zakaj smo sploh prišli do tega stanja? Del odgovora se skriva tudi v kulturi, ki nas je desetletja oblikovala skoraj neopazno. Televizija in serije niso zgolj zabava. So ponavljajoči se vzorci, ki se tiho usedajo v podzavest. In tukaj naletimo na en manjši, a zelo resničen problemček, ki se z našim velikim problemom nevarno zrašča.

Serije, kot so Seinfeld, Prijatelji in Dva moža in pol, se ne pojavljajo občasno. Predvajajo se ves čas. Skoraj neprekinjeno. Na različnih programih, ob različnih urah, dan za dnem. Vedno so nekje na vidiku. Človek jih morda ne gleda zavestno, a vzorec ostaja v ozadju.

V teh vsebinah gledamo odrasle ljudi brez

trajne odgovornosti, odnose brez zvestobe in življenja, kjer je užitek pomembnejši od smisla. Družina je potisnjena na rob, otroci pa predstavljeni kot izjema ali celo ovira. Ko se to ponavlja dovolj dolgo, se v zavesti utrdi občutek, da je tak način življenja normalen. Da je nestalnost znak zrelosti. Da je odgovornost breme, ne vrednota.

To je morda videti kot majhen problemček, a se nalaga na že obstoječe, precej večje težave sodobnega človeka. Med njimi je tudi izrazito znižan nivo testosterona pri moških, kar potrjujejo sodobne raziskave. Manj testosterona pomeni manj energije, manj odločnosti, manj pripravljenosti prevzemati odgovornost in dolgoročno tudi manj poguma za družino.

Ko se ti dejavniki združijo – kultura udobja, stalno ponavljanje enakih vzorcev na televiziji, biološki upad moškosti in družbene normalizacija bega pred odgovornostjo – dobimo rezultat, ki ga danes živimo. Demografski zlom. Razpad družine. In občutek, da je prihodnost nekaj abstraktnega, ne pa osebna naloga vsake generacije.

Zato obstajajo Stražarji. Ne kot zabavljaci in ne kot vsečni politiki, temveč kot opomin. Kot glas, ki pove tisto, česar drugi ne upajo. Ne zato, ker bi bila resnica prijetna, ampak zato, ker brez resnice ni prihodnosti.

Če hočemo imeti jutri, moramo danes nehati bežati pred odgovornostjo. Udobje ni življenje. Narod, ki ne rodi otrok, rodi svojo lastno zamenjavo.

In to ni (naše) mnenje. To je dejstvo.